

Svitanie

Číslo 3/2016

Ročník 15

Časopis farnosti sv. Michala Archanjela v Závode

Šéfredaktorka: Ivana Potočňáková

Redakčná rada: Jarka Černá, Pavol Černý, Anna Diviaková,
Veronika Prévajová, Peter Kudláč – farár, Alena Pavelková

Jazyková korektúra: Anna Mäsiarová

Tlač a grafika: Tlačiareň Luna, Moravský Svätý Ján

Vydavateľ: Farský úrad Závod, www.zavodfarnost.sk.

Vydávané pre vlastnú potrebu.

Ako na fotografii z detstva

Každý z nás sa občas vo svojich spomienkach zatúla do čias detstva. Niekedy nás k tomu vyprovokuje nejaká dôležitá udalosť – oslava niečích narodenín či možno aj úmrtie v rodine – jednoducho, keď sa rodina zide, začne sa aj v širšom kruhu spomínať. Inokedy možno pri upratovaní či sťahovaní narazíme na fotografie z detstva. A spomíname...

Zaiste, nevyrastali sme všetci v rovnakých podmienkach. V každej rodine sa nájde niečo zvláštne, jedinečné. Napriek tomu si myslím, že väčšina mojich súčasníkov má na detstvo, na rodičov a na život v rodine veľa krásnych spomienok. Prežili sme detstvo v dobe, ktorá bola iná ako tá dnešná. Z pohľadu dnešnej mladej generácie by bola možno považovaná za niečo neskutočné, za svet, v ktorom by dnešné deti ani nevedeli žiť. Hej, mali sme tvrdý socializmus: zatvorené hranice, prenasledovanie pre vieru, peňazí tiež nebolo nazvyš, a aj keby, príliš by nám to nepomohlo, lebo denne sme v obchodoch počuli slovo „nemáme“. Zažívali sme státie v rade na mäso či na banány, police v obchodoch sa neprehýbali pod množstvom všakovakého tovaru ako dnes, nepoznali sme satelitnú televíziu so stovkami televíznych kanálov. Neboli

počítače, tablety ani mobilné telefóny. No pozerajúc sa na to z druhej strany – málokto z rodičov pracoval v nepretržitej prevádzke, teda aj v nedeľu, málokto chodil na týžďaňovky či utekal za prácou do zahraničia. Ľudia sa tak neodcudzovali, držali spolu, pracovali spolu, pomáhali si. Rozvodov manželstiev bolo podstatne menej. Rodiny boli viac pospolu, deti si viac užili otca a mamu.

Obzvlášť pekné spomienky z môjho detstva sa viažu práve k chvíľam prežitým v rodine, na rodinných výletoch, prechádzkach v prírode, púťach do Marianky, v kostole či k spoločným prácam okolo domu, na záhradke alebo vo vinohrade. Počas týchto činností si rodičia vždy našli čas na rozhovor s nami, odovzdávanie skúseností, hodnôt evanjelia, ale aj praktických rád pri práci. Najviac však oslovoval osobný príklad – denne sme boli svedkami toho, že rodičia nám nielen niečo hovoria, ale predovšetkým to sami robia a žijú. To, že sa spolu v rodine modlíme, počas adventu pri adventnom venci, na príprave ktorého sa podieľala celá rodina, alebo pri betlehemčeku. To, že rodičov vidíme modliť sa aj samotných. Alebo to, že chodíme každý deň na svätú omšu a po večeroch si spolu v rodine čítame.

Možno práve podobné hodnoty chýbajú mnohým dnešným rodinám a zvlášť deťom. Viem, je iná doba. Lenže dobu robíme my, ľudia. A akí sme my, taká je doba, v ktorej žijeme. Keď sa v časoch

socializmu našli rodiny, ktoré si uchovali čistú vieru – nedali sa zlomiť ani zastrašovaním režimu a vedeli ju odovzdať aj deťom, mali by sa nájsť aj dnes. Keď si kedysi rodičia našli čas na seba, deti a na Boha, hoci práce bolo oveľa viac, lebo z platu sa vyžiť nedalo a čo sa doma dopestovalo a dochovalo, to bolo veľkou pomocou pre rodinu – verím, že sa to dá aj dnes.

Hody sú tiež príležitosťou, kedy sa rodina zide. Dá sa zaspomínať a možno aj niečo z tých starých, zabudnutých rodinných záležitostí obnoviť. Aby aj dnešné deti mali OCKA a mali MAMU.

Váš duchovný otec Peter

Milan Rúfus

Modlitba za rodičov

*Pane, ktorý si na nebi,
zachovaj všetkým deťom mamy.
Nech ako cesto na chliebík
im rastú v teple pod rukami.
Podaruj deťom otecka
na každý deň,
nie iba na včera.
Bez otecka je ovečka
zatúlaná a bez pastiera.
Zachovaj nám ich obidvoch,
veď dve ruky od Teba máme.
Dve rúčky deťom stvoril Boh:
pre ocka jednu,
druhú mame.*

Zo zbierky *Nové modlitbičky, Mladé letá 1994*

ZO ŽIVOTA FARNOSTI

Za krátky čas si postavili vlastný kostol

Srdečný úsmev ...

Duchovný život, rovnako ako ten ľudský, má rôzne mílniky, ktoré si s vďačnosťou pripomínáme. Sú nimi významné výročia a okrúhle jubileá. V osade Húšky sa v sobotu 27. augusta zišli rodáci, priatelia a všetci, ktorí sú akýmkoľvek spôsobom spätí s týmto malebným kúskom zeme neďaleko našej obce, aby oslávili 80. výročie posvätenia kostola zasväteného k úcte Božského Srdca Ježišovho.

S prípravou hodovej slávnosti súviseli aj rekonštrukčné práce a úprava okolia. Exteriér kostola skrášlila nová kovová brána s oplotením a novovytvoreným bezbariérovým prístupom. Hodová slávnosť vyvrcholila slúže-

... a telo Kristovo od arcibiskupa metropolitu Stanislava Zvolenského.

ním sv. omše na otvorenom priestranstve pred kostolom. Hlavným celebrantom a vzácnym hosťom, ktorý prvýkrát navštívil Húšky, bol otec arcibiskup Stanislav Zvolenský. Spolu s ním slávil sv. omšu kňazi z okolitých farností, otcovia saleziáni a kňazi, ktorí majú blízky vzťah k osade a jej rodákom.

Postavte si kostol

Z histórie Húškov je známe, že v minulosti ich obyvatelia v čase i nečase putovali do okolitých dedín a navštevovali bohoslužby v Borskom Svätom Jure, Závode i Moravskom Svätom Jáne. V roku 1902 postavili zo spoločných peňazí kríž, pri ktorom sa

spoločne modlievali. Na sviatok sv. Štefana 26. decembra 1933 pozval obchodník Ján Húšek do osady Jozefa Vrableca, v tom čase olomouckého bohoslovca. Jeho matka pochádzala z tejto osady a cieľom návštevy bolo povzbudiť obyvateľov k výstavbe kostola. V tom období tu žilo približne 130 obyvateľov. Ich nadšenie z tejto myšlienky a túžba naplniť ju sa čoskoro premenili na oficiálne povolenie výstavby. Prvý výkop základov kostola vykonal 7. mája 1935 a na stavebných prácach pomáhali takmer všetci obyvatelia osady. Stavebné dielo bolo financované z organizovaných zbierok, darov rodákov zo zahraničia a milodarov podporovateľov stavby.

Slávnostné posvätenie kostola a zvonov vykonal 30. augusta 1936 otec dekan Alexander Szeder z Borského Svätého Jura, na slávnosti sa zúčastnilo množstvo veriacich, kňazov a predstaviteľov verejného života. Húščania, ktorí nežili v blahobyte, v mimoriadne krátkom čase vybudovali svoj Boží stánok. Dodnes im za to patrí vďaka a uznanie.

Alena • Foto: Radovan

Húšťanka tetka Teréza, ako ju všetci voláme, sa pre nás stala symbolom oddanosti duchovnému životu.

Nesieme, Pane, Chlieb a víno...

Podarilo sa. Po náročných prípravách a odvedených hodinách dobrovoľníckej práce si na Húškoch pripomenuli výročie posvätenia svojho kostola.

Aj pre mnohých našich farníkov sú Húšky čarovným miestom prežívania živej viery v pokojí, vzácnom tichu a hĺbke modlitby.

Pred hromom, bleskom a krupobitím

„Bolo to asi pred dvadsiatimi rokmi, keď som sochu rekonštruoval po prvý raz. Podstava bola rozsypaná, socha veľmi zničená. Práce ako na kostole. Ale podarilo sa. A o štvrtroka socha z podstavca zmizla. Prišla mi to oznámiť Betka Prelcová, ktorá v tých časoch obsluhovala pokladnicu na železničnej stanici,“ spomína Pavol Žák. Náš domáci výtvarný umelec a remeselník, ktorý vytvoril či zrekonštruoval už nejedno dielo s náboženskou tematikou. Na jedno z nich, umiestnené za železničným priecestím na stanici, sa práve dívame.

Čo je zač?

Vandali zanechali za sebou dielo skazy. Nezostalo iné, len podľa odliatku urobiť kópiu sochy a zničený podstavec opäť zlepíť. Neprešlo ani pol roka a pani Betka, hľadajúc v lese hříby, našla torzo ukradnutej sochy. Rozbité „na cimp-campr“. Smutný pohľad. Na jej mieste však už trónila kópia. Pavol Žák hovorí o tom, ako pri prvej rekonštrukcii pátral po pôvode sochy. Čo je zač? Atribúty žiadne, zistiť, ktorému zo svätých môže patriť, sa zdalo byť nemožné. Ani konzultovať nebolo veľmi s kým – naša farnosť bola v tom čase bez kňaza. „Pýtal som sa starých ľudí, nikto nič

Socha na podstavci je kópiou ukradnutej a zničenej.

nevedel. Už som začínal byť zúfalý. Až sa mi ozvala tetka Zuzka Klemková: „Šak to je Donátek!“ Okamžite som v pátraní šiel po tejto línii. Donátov je viac, no podľa atribútov i lokality som usúdil, že to bude sv. Donát, biskup z Arezza. Jeho hlavnými atribútmi sú biskupská berla a kalich. Na Morave je veľa takýchto sôch, v našich končinách je skôr neobvyklá. Tento patrón ochraňuje pred hromom, bleskami, krupobitím. Tu boli kedysi vinice, predpokladám, že práve preto sochu umiestnili na tomto mieste,“ uzatvára Pavol Žák.

Privítal kňaza

Tetka Zuzka rozpovedala výtvarníko-

vi aj legendu, ktorá by sa mala viazať na vznik sochy. Išiel tadiaľto zemepán so sprievodom na koči a odrazu doň udrel blesk. Akoby zázrakom sa nikomu nič nestalo. Zemepán dal z vďaky postaviť sv. Donátovi sochu. V období, keď nastupoval do nášho farského úradu pán farár Mášik, išiel autom od Velkých Levár týmto vjazdom do dediny. Viezol so sebou otca biskupa, ktorý ho mal uviesť do služby. Pred železničným priecestím si hneď vľavo všimli sochu. Zastavili, pomodlili sa. „Otec Mášik vždy spomínal, že Donátek ho privítal v Závode,“ smeje sa umelec. Duchovný otec hneď po hodoch sochu posvätil.

Utopené schodíky

Záhadou, ktorú sa pri rekonštrukciách pred 20 rokmi Pavlovi Žákovi nepodarilo odhaliť, bol rok alebo obdobie, v ktorom sochu postavili. Bližšie k vyriešeniu rébusu sa dostal až pri novej rekonštrukcii v minulom roku. Ružencové bratstvo ho oslovilo ešte v 2013, keď spolu s rezbárom Milanom Húškom postupne rekonštruovali Božie muky: „Bolo by dobré opraviť aj nášho Donátka, nech sú všetky sochy pekné!“ Pri tejto rekonštrukcii išiel majster hlbšie do podstavy, kde objavil dva doslova „utopené“ schodíky. A práve stadiaľ vytiahol tehlu, na ktorej bol viditeľný nápis Solomon Berger, obchodná značka tehelne. V Závode a okolí boli kedysi až štyri tehelne. Z databázy Cechu tehliarov sa Pavlovi Žákovi

Obnovená socha sv. Donáta stojí na svojom pôvodnom mieste za železničným priecestím.

podarilo zistiť jediný údaj – letopočet 1892. Nie je známe, kedy presne firma v Závode pôsobila ani to, či letopočet 1892 je dátumom vzniku alebo zániku rodinného podniku. Letopočet, ktorý označuje ako orientačný, umiestnil na tabuľku na prednej časti stĺpa. Vo farskej kronike nie je zmienka o stavbe či osadení sochy. Možno by viac prezradili staršie kroniky, ktoré už sú v archíve v Ostrihome alebo Budapešti. „Je možné, že socha je oveľa staršia, lebo kult sv. Donáta bol u nás rozšírený najmä v 17. a 18. storočí,“ zamýšľa sa Pavol Žák. V tejto

podobe je socha veľmi blízko originálu.

Na rade je sv. Ján Nepomucký

Nie je tomu dávno, čo ulice našej dediny brázdil na bicykli amatérsky fotograf. Predmetom záujmu jeho fotoobjektívu boli naše Božie muky a sochy v obci aj jej blízkom okolí. „Vidno na prvý pohľad, že u vás v Závode majú ľudia našich svätých skutočne v úcte,“ uznanlivo pokyvkával hlavou. Dorábať sa ešte bude socha sv. Jána Nepomuckého pri fare. V Závode máme takú zvláštnosť: sochu sv. Jána Nepomuckého máme na Hornom aj Dolnom konci, v oboch prípadoch ho naši predkovia postavili pri potoku. Navážkami ciest sú podstavy zanesené, treba ich odkryť. A pustiť sa do precíznej rekonštrukčnej práce podľa starých fotiek. Pavol Žák už sa na ňu teší.

Ivana • Foto: autorka

Anno domini 1892. Pátranie po letopočte sa nateraz skončilo, číslica na mramorovej doske zdobí prednú časť stĺpa.

PREHOVORIL K NÁM

„Pod'ťe za mnou a urobím z vás rybárov ľudí.“ Mt 4,19

Toto je moje telo...

Toto volanie prijal aj Ján Holos. Narodil sa 2. augusta 1990 v Handlovej, kde aj vyrastal. Kňazskú vysviacku prijal 11. júna tohto roku v Katedrále sv. Martina v Bratislave. Primičnú svätú omšu slúžil v rodnej Handlovej 12. júna v Kostole sv. Kataríny Alexandrijskej. Ako novokňaz dostal poverenie od otca biskupa slúžiť ako kaplán v Malackách. Keďže jeho mama Ľubica Holosová, rodená Chvátalová, pochádza zo Závodu, odslúžil primičnú svätú omšu 17. júna aj našom farskom kostole sv. Michala Archanjela.

Janko počas prímiečnej omše spomínal na to, že sa v našom kostole vždy dobre cítil, keď sem prišli s rodičmi na svätú omšu. Závodčanov charakterizoval ako milých, srdečných a pohostinných ľudí. Podelil sa s nami aj o mnohé myšlienky, spomeniem zopár z nich.

Človek často „stráca čas“ zaobieraním sa časnými vecami, ale zabúda na ten večný, ktorý bude po smrti. Mali by sme na to myslieť a čas venovaný počas dňa modlitbe nepovažovať za stratený. Treba, aby sme boli zakotvení v Bohu a utvorili si s Ním vzťah. Rozprával nám bájku o pavúkovi, ktorý si utkal krásnu veľkú sieť, až jedného dňa odcvakol hlavné nosné vlákno. Rovnako aj o malom pavúčkovi, ktorý visel dolu z mikrofónu zachytený jedným pevným vláknom,

keď v to ráno slúžil v Malackách svätú omšu. Vždy, keď hovoril do mikrofónu, pavúčik sa rozhojdal a padol dolu na koniec vlákna, ale po vlákne sa vždy dostal naspäť a nič sa mu nestalo. Mali by sme vedieť, že aj Boh chce, aby sme si utvorili takéto „vlákno“, pretože On je vždy pripravený nám pomôcť, vypočuť nás, zachrániť. Ale On to nerobí proti našej vôli...a ak my sami toto vlákno „odstihneme“, ak nemáme vzťah s Pánom, potom je to veľmi ťažké. Pán je k nám milosrdný a chce nám dať to najlepšie, čo má.

Za čitateľov Svitania sme Jankovi položili zopár otázok:

Aký je tvoj vzťah k Závodu?

Pochádza odtiaľto moja mamina, do Závodu som už ako malý chlapec veľmi rád chodil a doteraz sa na tom nič nezmenilo. Mám tu rodinu, chodievam

Prímiečnú svätú omšu v Závode začal novokňaz Ján sviatosťou krstu. Vyslúžil ju pre malého Samuela Jozefa.

li sme sem s rodičmi a súrodencami cez pol Slovenska - ako deti sme sa na to vždy tešili. A ešte viac na to, ako sa stretne so starými rodičmi, ujom, tetou, bratrancami a sesternicami. Som rád, že tieto dobré vzťahy pretrvali. Pamätám si, že som sa veľmi tešil, keď som prvýkrát mohol ísť s bratom a otcom do Závodu na zabíjačku. Vtedy som sa cítil byť už „veľký“.

Čím si chcel byť ako malý?

Chcel som byť všetkým možným, väčšinou to dlho nevydržalo - smetiárom, vodičom autobusu, lesníkom.

S Bohom si vyrastal od malička, rodičia ťa viedli k viere, k osobnému vzťahu s Pánom. Ako si vnímal postupom času svoj vzťah k Bohu? Čo ťa na ňom fascinovalo? S čím si, naopak, musel bojovať?

Naozaj som veľmi vďačný svojim ro-

dičom, ktorí ma odmala viedli k viere a aj za to, že to robili veľmi rozumne. Nikdy som sa necítil byť do niečoho nútený, skôr som to bral ako samozrejmosť, že v nedeľu ideme do kostola na svätú omšu, že sa ráno i večer modlíme, tak isto pred jedlom a po jedle. Nám deťom išli príkladom, nemuseli nás nútiť. Veľmi si cením, že v čase puberty a dospievania veľmi citlivo pristupovali k tejto oblasti a cítil som z ich strany dôveru, že budem konať správne. Možno aj vďaka slobode, ktorú mi nechali, som sa sám dokázal rozhodnúť brať svoju vieru vážne. Totiž rodičia môžu, a aj majú, svoje deti viesť k viere, avšak nemôžu im ju dať. Viera je vždy dar od Boha a dar si vyžaduje aj prijatie zo strany obdarovaného. Preto si nutne vyžaduje osobné rozhodnutie človeka,

V tandeme s našim duchovným otcom Petrom podával novokňaz Janko Holos sväté prijímanie.

ktoré za neho nikto nemôže urobiť. A čo ma na ňom fascinuje? Boh je láska, nič krajšie a ani nič výstižnejšie sa o ňom nedá povedať. Fascinuje ma, ako Boh túto lásku dokáže prejavovať a koľko trpezlivosti má s nami. Slávime Rok Milosrdenstva – v Božom Milosrdenstve sa táto láska k nám prejavuje naozaj hmatateľne. Napriek všetkým našim biedam a nevernostiam Boh s nami počíta a vždy nám podáva ruku, aby nás zdvihol. Z každej špiny nás dokáže očistiť, ak mu to dovolíme. Je fascinujúce môcť spolupracovať s Bohom a sprostredkovať túto lásku ľuďom, byť svedkom životne dôležitých stretnutí.

Pán si volá robotníkov do svojej žatvy. („Preto proste Pána žatvy, aby poslal robotníkov na svoju žatvu.“ Mt 9,38) Ako to bolo u teba, kedy si prvýkrát pocítil v srdci, že Pán ťa volá?

Ako dieťa som sa hrával na pána farára, bolo to také detské. Potom prišlo obdobie, kedy som na kňazstvo ani len nepomyslel. Mal som celkom iné plány. Nebolo to jednoduché, Pán Boh ma musel dlho presvedčať, že to myslíš vážne. Zo začiatku som akúkoľvek takúto myšlienku odháňal a bránil som sa.

Ako si spomínaš na obdobie „chodenia s Pánom“, keď ťa „zvádzal“ („Zvádzal si ma, Pane, nuž dal som sa zviest’...“ Jer 20,7)?

Bolo to na jednej strane ťažké obdobie – ako každé, keď človek hľadá, čo má robiť, ako ďalej, kde je jeho miesto. Na druhej strane to bol veľmi

pekný čas. Mám naň pekné spomienky. Pán Boh ma presvedčal o svojom pláne so mnou cez mnohé udalosti a tie, tak ako každé stretnutie s Bohom, boli veľkým zážitkom.

Áké bolo štúdium na teologickej fakulte? Spomínaš si na nejaký úsmevný príbeh?

Počas šesťročného štúdia som toho zažil veľmi veľa. Tým, že na našej fakulte neštudujú práve veľké zástupy študentov, tak aj vzťahy boli veľmi blízke, či už so študentmi alebo vyučujúcimi. Vznikali z toho mnohé vtipné situácie na prednáškach, cez presťahy, alebo aj na skúškach.

A čo formácia v seminári? Ako prebieha taký bežný deň seminaristu?

Čas v seminári je veľmi špecifický, asi ťažko opakovateľný. Mám naň množstvo spomienok, nadviazal som tu veľa kamarátstiev. Každý rok niekto nový prišiel, niekto odišiel. Až prišiel ten čas, že aj ja som seminár opustil. Bežný deň seminaristu sa začína ráno budíčkou o 5.30 h, nasledujú spoločné modlitby v kaplnke, sv. omša, raňajky, prednášky, po krátkej modlitbe v kaplnke obed. Nasleduje dvojhodinová vychádzka, potom krátke čítanie zo Svätého písma, štúdium, večerná modlitba v kaplnke, večera a po večeri osobné voľno – čas, ktorý môže každý využiť podľa svojho uváženia. Deň sa zakončí modlitbou v kaplnke, po ktorej začína silencium – povinné ticho až do rannej modlitby.

Ako si zvládol rok diakonátu?

Rok, ktorý som prežil ako diakon, bol veľmi pekný, hoci náročný. Spoznával

Fotografia do rodinného albumu Šišolákovcov...

... a Holosovcov (vpravo mamina Ľuba, rodená Chvátalová).

som nové veci – ako napríklad kázanie. Cez víkendy som chodil na prax do farnosti Podunajské Biskupice. Bola to veľmi dobrá skúsenosť a aj

som mal možnosť nadviazať nové veľmi pekné vzťahy. Najnáročnejšia časť prišla ku koncu, bolo treba napísať diplomovku a pripraviť sa na štátnice.

11. júna si prijal z rúk otca arcibiskupa Stanislava Zvolenského kňazské svätenie. Čo to pre teba znamená? Ako si prežíval tento deň?

Dlho sme sa naň pripravovali. Týždeň pred vysviackou sme boli na duchovných cvičeniach, čo mi veľmi pomohlo stíšiť sa a sústrediť sa na to podstatné. Aj vďaka tomu som mohol tento deň prežiť v pokoji, bez stresov a myšlienok na všetko možné. Je však pravda, že až postupom času mi dochádza, aký veľký dar som v tento deň dostal. A bude mi to dochádzať po celý život, pretože veľkosť tohto daru ani nie je možné v plnosti tu na zemi pochopiť. To ma privádza aj k pocitu veľkej zodpovednosti za to, čo s týmto darom spravím, či ho použijem naozaj na to, na čo mi bol daný. Teda nie pre mňa samého, ale aby som ho dával ďalej.

Začal si už tretí mesiac pastoračnej služby. Ako si sa zžil so svojím povolaním a kňazskou službou?

Je pravda, že už tretí mesiac som kňazom, stále som však kňaz – začiatovník. Zvykám si na kňazský život, na to, čo všetko k nemu patrí. A vedie ma to k veľkej pokore. Hlavne, keď zisťujem ako veľa a zároveň málo závisí odo mňa. Veľa v tom zmysle, že kňaz dostal od Boha naozaj veľkú moc – odpúšťať hriechy, premieňať chlieb a víno, vysluhovať sviatosti. A málo v zmysle, že nie ja som ten, kto zachraňuje ľudí, ale Boh. Bez neho nemôžem nič. On je ten dôležitý. A tak stále viac sa snažím to pochopiť a podľa toho aj konať.

Na čo sa chceš zamerať vo svojej službe? Máš nejaké vízie alebo plá-

ny, ktoré by si chcel uskutočniť počas tvojej kňazskej služby?

Neviem, či je vôbec vhodné mať nejaké konkrétne plány a vízie. Každá farnosť a aj každý človek je odlišný a vyžaduje si osobitný prístup. Mojim plánom je byť otvorený pre Boží plán, počúvať Boha a počúvať ľudí. Nerád by som sa dopracoval k tomu, že sám seba budem pokladať za toho, kto by mal plánovať, čo a ako robiť, za toho, kto má nejaký zaručený kľúč na úspech. Preto myslím, že najlepší plán je počúvať v konkrétnej situácii ľudí aj Boha a hľadať Jeho plán.

Čo by si odkázal Závodčanom ako kňaz a ako „polovičný“ rodák zo Záhoria?

Je pravda, že asi nikdy som sa tak nechválil tým, že mám korene na Záhori, ako za ten čas, čo tu pôsobím. Záhoráci majú jednu veľmi peknú vlastnosť – úprimnosť a priamočiarosť. Niekomu to môže prísť až tvrdé, ako dokážu povedať, čo si myslia. Ale vždy je lepšie povedať pravdu, ako sa pretvarovať. Preto by som rád odkázal aj Závodčanom – buďte vždy úprimní, k Bohu, k sebe, aj k iným ľuďom. Ak je človek úprimný pred Bohom a sám pred sebou, len tak dokáže v pravde poznať svoj stav a napredovať. Tak vám prajem takúto úprimnosť, ktorá vám pomôže rásť a napredovať na ceste za Pánom.

Jankovi ďakujeme za rozhovor a vypošujeme mu veľa Božieho požehnanie a potrebných milostí v kňazskom i osobnom živote.

Veronika • Foto: Ivana

„Nech ktokolvek, koho prijmete, od vás odchádza šťastnejší.“ Matka Tereza

Moja záhorácka rodina je pre mňa požehnaním

Pán Boh mi dal neskutočne vzácny dar v mojich šiestich súrodencoch. Medzi nimi mi dal aj brata, ktorý sa v júni stal kňazom. Jeho kňazská vysviacka a primície boli veľkou slávnosťou pre celú našu rodinu a aj známych. Preto po vysviacke začali Závodčania spriadať plány svätej omše odslúženej Jankom v ich kostole. Vyjadrila som sa, že neviem, či sa mi bude dať prísť. Teta sa ma snažila presvedčiť viacerými argumentmi a medzi nimi aj tým, že tam budú mladí v krojoch. Vtedy som, celkom bez uváženia vyslovila vetu: „Prídem jedine vtedy, ak aj ja budem mať kroj!“ A znovu som sa presvedčila, že na tomto svete je málo vecí, ktoré by moja teta Vierka nevedela zariadiť. Preto keď mi zohnala závodský kroj, nezostávalo mi nič iné, ako prísť do Závodu a po prvýkrát v živote sa napašovať do kroja. Pre mňa - dievča z baníckeho mesta bez ľudových tradícií to bolo vskutku niečo nové, nesmierne zaujímavé a pre ostatných aj zábavné. Svätá omša slúžená v dedine, do ktorej sme od malička chodili za starými rodičmi, za ujom, tetou, sesternicami a bratrancami, bola krásnym zážitkom. Vidieť pred oltárom svojho brata, úprimnú radosť v očiach Závodčanov a ich srdečné prijatie, vyvolalo vo mne pocity vďaky a šťastia. Pri počúvaní kázne, kde sa vravelo o pohostinnosti a prijatí som mala pocit, že tieto slová odznievajú na správnom mieste. Aj ja som tu vždy pociťovala prijatie, radosť

Juliane sa naplnili sny – v jeden deň si obliekla závodský kroj aj vypravdila brata do kňazskej služby.

zo spoločných chvíľ, srdečné pozvanie na ďalšie návštevy či pokarhania, ako dlho som sa už neukázala. Znovu som si uvedomila, že moja záhorácka rodina je pre mňa ozajstným požehnaním. Okrem rodiny som stretla aj ďalších priateľivých a milých Závodčanov, ktorým nevadilo, že ja, „prišelec“, mám oblečený ich rodný kroj. Tešili sa so mnou z tohto zážitku. Znovu som sa presvedčila o pravdivosti výroku, že rodinu si nevyberáme, tá je pre nás darom od Boha. Ďakujem Bohu za moju blízku, ďalekú či duchovnú záhorácku rodinu a za krásny zážitok. Aj keď v tomto prípade je asi pravdou, že niektoré veci stačí vyskúšať hoci len raz za život. Preto môžem naozaj povedať, že ste prijali dievča, ktoré k vám síce prišlo šťastné, ale odchádzalo späť na stredné Slovensko omnoho šťastnejšie. **ĎAKUJEM!**

Juliana Holosová

Foto: Ivana

Zachovávať dedičstvo? Je to riadna robota!

V 16. storočí sa aj na Slovensku začali šíriť reformačné myšlienky Martina Luthera a mnoho vysokej šľachy si ich osvojilo. Na základe pravidla - koho panstvo, toho náboženstvo - sa tak slovenské dediny stali buď katolíckymi alebo evanjelickými. To logicky viedlo k sporom až na najvyšších miestach, k nezhodám medzi katolíckymi a evanjelikmi. Určitá zmena nastala po sneme v Šoproni v roku 1681. S ohľadom na hroziace turecké nebezpečenstvo zvoláva cisár Leopold snem v snahe získať si podporu protestantov za určité náboženské ústupky. Snem prijal 82 zákonných článkov - artikúl - z ktorých články č. 25 a 26 ustanovili určité náboženské slobody. Článok č. 25 deklaroval náboženskú slobodu a povoľoval návrat evanjelických kňazov a učiteľov, ktorí boli vyhnaní z krajiny. Článok č. 26 povoľoval postaviť dva kostoly v každej stolici. Stavby však mali určité obmedzenia: museli byť postavené na okraji obce alebo mimo mestských hraníc. Museli byť postavené v priebehu jedného roka, byť celé z dreva bez použitia kovových prvkov, kamenný základ mohol mať najviac jednu stopu od zeme, nesmeli mať vežu ani zvony a vchod nesmel byť priamo z ulice. Z takto vybudovaných chrámov sa nám dodnes zachovali

vali kostoly v Hronseku, Kežmarku, Leštínach, Istebnom a kostol z Paludze bol pri výstavbe Liptovskej Mary prenesený do Svätého Kríža. Kostoly v Kežmarku, Hronseku a Leštínach sú od roku 2008 zapísané do Zoznamu svetového dedičstva UNESCO. Niektoré z nich navštívili naši farníci.

Milostivé nebesá

Nebo nad Závodom v noci z 21. na 22. júla burácalo ako už dávno nie. Po 2. hodine po polnoci sa však nebesá nad nami zmilovali a pomaly sa všetko utišilo a tak sme mohli asi okolo 3. 20 h vyraziť na našu púť za drevenými kostolíkmi a krásami gotiky na Slovensku. Rozmary počasia sa onedlho opäť prihlásili ku slovu a trochu nás pribzdili. K našim spolupútnikom do Kláštora pod Znievom sme dorazili takmer s hodinovým meškaním. Aj napriek dlhšiemu čakaniu nastúpili do autobusu usmiati a vo veľmi dobrej nálade. Na cestu na Spiš sme sa vydali s požehnaním vdp. dekana Masláka.

Na udupanej zemi

Naša prvá zastávka - slobodné kráľovské mesto Kežmarok, kedysi jedno z popredných miest krajiny a večný rival Levoče, s ktorou viedol 100-ročnú vojnu pre podvodne získané právo skladu. Kežmarok vznikol zlúčením viacerých slovanských osád s osadou nemeckých kolonistov v 13. stor. Tak sa tu miešali viaceré náboženstvá. Naším cieľom je drevený artikulárny kostol Sv. Trojice postavený v roku 1687-1688. Finančne na stavbu kostola prispeli zbierkami aj švédski a dánski protestanti. Pri stavbe kostola pomáhali švédski námorníci a tak vrch interiéru pripomína obrátenú provu lode a stropná maľba predstavuje modré nebo s oblakmi, 12 apoštolov a 4 evanjelistov. Okná majú okrúhly tvar. Kostol má

omietnuté vonkajšie múry hlinou a slamou, aby sa zabránilo požiarom. Základy však nemá, stojí na rovnej udupanej zemi. Interiér kostola je barokový a organ je najstarší funkčný dvojmanuálový nástroj svojho druhu na Slovensku. Keďže drevený kostol začal pomaly chátrať a nakláňať sa, postavili oproti nemu nový evanjelický kostol. V roku 1870 daroval architekt Teofil Hansen zástupcom cirkvi svoj projekt, ktorý bol pôvodne určený pre Orient a obsahoval viaceré slohové prvky - arabské, byzantské, románske aj renesančné. Hoci v kostole vládne prísna symetria, má problémy s akustikou.

Vyliečili Juščenka

Z Kežmarku ideme rovno do Plavnice, kde nás už čaká pani Petrusová zo

spoločnosti Agrokarpaty, s.r.o. Pestujú liečivé rastliny v ekologicky čistom prostredí Pienin a Zamaguria. V zasaďacej miestnosti popíjame osviežujúci mäťový čaj, degustujeme špaldové koláčiky a chlebík a dozvedáme sa o ich šetrnom zaobchádzaní s pôdou, zelenom hnojení a vyváženom oševnom postupe, teda striedaní plodín. Zaujímavosťou je, že lekári, ktorí liečili ukrajinského prezidenta Juščenka po otrave dioxínom, používali bylinky z Plavnice. A po prednáške hajde na pole! Vôbec nemusíme zavidieť Holanďanom ich pestrofarebné tulipánové polia. Máme svoje a sú rovnako krásne a ešte aj užitočné. Už z diaľky tipujeme, akáže bylinka to asi kvitne na bielo - na mieste zisťujeme, že je to myší chvostík, oranžový nechtík odhalíme hneď, podobne fia-

lový slez. Medzitým zelené lány mäty, zypou. Len keby EU stále nevymýšľala nezmysly a dopriala nám čistú prírodnú liečbu.

Na zozname UNESCO

Celí uzdravení smerujeme do Bardejova. Jeho poloha na obchodnej ceste medzi Čiernym a Baltským morom bola zárukou prosperity a rastu. Mesto malo vlastné opevnenie, získavalo rôzne práva a privilégia a v roku 1376 bolo povýšené na slobodné kráľovské mesto. V roku 2000 bolo historické námestie aj s príslušným komplexom stavieb zapísané do Zoznamu svetového kultúrneho dedičstva. Naším cieľom je najväčšia stredoveká stavba Bazilika sv. Egídia povýšená sv. Jánom Pavlom II. na Baziliku minor. Jej 11 gotických krídlových ol-

tárov s tabuľovými malbami patrí k európskym unikátom. Počiatky chrámu siahajú do 13. stor. a veľakrát bol opravovaný a prestavovaný. Na tráme pod víťazným oblúkom je vzácne súsošie Golgoty z 15. stor. Tvorí ho 8 m vysoký kríž ukrižovaného Krista s dvoma menšími krížmi lotrov, pod Ježišovým krížom sú postavy Panny Márie a sv. Jána. Oproti bazilike sa nachádza renesančná budova mestskej radnice, jej historické priestory využíva Šarišské múzeum.

Nie jeden skvost

Čerešničkou prvého dňa bol rímsko-katolícky drevený kostolík sv. Františka z Assisi v Hervartove. Kostolík z konca 15. stor. obkolesený statnými lipami je zhotovený z červeného smreka a má čisto gotický charakter. Je najstarší a najzachovalejší na Slovensku, od roku 2008 zapísaný do Zoznamu UNESCO. Ešte stále sa tu konajú májové a októbrové pobožnosti, svadby, krstiny. Hlavnému oltáru dominuje vyobrazenie Panny Márie, sv. Kataríny Alexandrijskej a sv. Barbory. Po osobnej skúsenosti však zistíte, že okrem historických skvostov v podobe sôch, malieb a obrazov má hervartovský kostolík ešte jeden skvost. Skrýva sa v osobe pána kostolníka. Spôsobom sebe vlastným dokáže humorne a nesmierne ľudsky obohatiť výklad komplikovaných dejín aj biblických príbehov. Možno zabudnúť na všetky letopočty, diela majstrov, ale na usmiatu tvár a hlbokú vieru v srdci pána kostolníka

jednoducho nezabudnete. Deň končíme sv. omšou v kláštore redemptoristov v Podolinci.

Šup s tebou do kliecky!

V sobotu ráno vchádzame Košickou bránou do Levoče. Ďalší náš historický skvost zapísaný do Zoznamu UNESCO, kráľovské mesto, centrum obchodu, remesiel, humanizmu. Dominantou Levoče je Kostol sv. Jakuba zo 14. stor. Kostol je plný vzácných diel, najvzácnejší je však gotický oltár sv. Jakuba od majstra Pavla. Je vyrobený z lipového dreva a má výšku 18,6 m. Pri pohľade na tento najvyšší gotický oltár na svete sa až tají dych. V predele oltára je nádherná kompozícia poslednej večere a traduje sa, že jednej zo sôch apoštolov prepožičal majster Pavol svoju podobu. Hneď vedľa kostola je budova bývalej radnice s arkádami. Zo 16. stor. sa zachovala aj kliecka hanby, ktorá slúžila na verejné vystavovanie ľudí, ktorí sa previnili proti dobrým mravom. Piješ, ohováraš, cudzoložíš? Šup s tebou do kliecky a pekne ľuďom na oči! Hanba

ťa naučí dobrým mravom. Občas by sa to zišlo aj dnes...

Nemožno obísť ani Dom majstra Pavla s popisným číslom 20, kde je dnes jeho múzeum. O živote majstra Pavla sa vie pomerne málo, lebo pri požiari zhorel levočský mestský archív. Jeho diela roztrúsené po Slovensku aj po mnohých rokoch prežívajú a nesú o ňom svedectvo. Vysoko nad mestom sa týči Mariánska hora. V 13. stor. tu postavili kaplnku ako výraz vďaky za záchranu pred Tatármi a začali sa

tu konať púte. V roku 1903 bol položený základný kameň, v roku 1922 bol kostol Navštívenia Panny Márie dobudový a v roku 1984 ho povýšil pápež Ján Pavol II. kostol na Baziliku minor. O 11 rokov tu sám počas púte slúžil svätú omšu. Naša sobotňajšia sv. omša sa začínala vchodom cez Bránu milosrdenstva do baziliky Navštívenia Panny Márie na pravé poľudnie.

Anička • Foto: Anička a Alena
dokončenie v budúcom čísle

SVÄTÝ ROK MILOSRDENSTVA

NA DOBREJ ADRESE

Každý z nás odíde skôr či neskôr do sveta na skusy, vyletí z rodinného prostredia ako vtáčie mláďa z hniezda. Počas putovania životom nás stretajú všelijaké slasti aj strasti, ktoré nás majú zoceliť, čomusi nás naučiť, niekam našu cestu života posunúť. Ak tieto skúšky zvládame s vierou v Otca a nesieme si jeho obraz v srdci, dostane sa nám požehnanie a všetko ustojíme. Ak však ideme ako frajeri a nikto a nič nám nie je sväté, potom padáme. Zakopnúť či padnúť môže každý, hlavné je postaviť sa a ísť ďalej. A vtedy nastáva čas vrátiť sa k Otcovi. Pochopiť, že len s ním a s jeho požehnaním má život svoju plnú hodnotu.

Kazateľnica život

Kto sa nemôže vrátiť do rodného hniezda, klope na bránu v Žakovciach

či v Kláštore pod Znievom. A tam je na dobrej adrese. Dlhé roky činnosti týchto zariadení to len potvrdzujú. Prednedávnom som sa zastavila v knižkupectve. Medzi množstvom kníh mi padol zrak na jednu obzvlášť zaujímavú. Nie sú v nej žiadne fantastické ani vymyslené udalosti ako je dnes v móde. Kniha Kazateľnica život od Mariána Kuffu opisuje príbehy tvrdej reality súčasného života, ale aj Božej láskavosti. Spomenula som

si, ako sme počas našej púte za drevenými kostolíkmi prechádzali okolo fary v Žakovciach. Veľký nápis BOH JE LÁSKA neprehliadnete ani pri vysokej rýchlosti. Naši spolupútnici z Kláštora pod Znievom vhodili do placu otázku: „Nezastavíme sa u Maroša? Nejdeme ich pozdraviť? „

Očividne dobre poznajú žakovského pána farára a jeho Inštitút Krista Veľkňaza. Sú totiž spolupútnici na ceste pomoci biednym a ešte biednejším. Ich občianske združenie Dobrý pastier, ktoré pracuje pod vedením vdp. dekana Vladimíra Masláka, sa tiež venuje pomoci ľuďom bez domova. Mnohí z tých, čo zaklopú na brány týchto zariadení, sa nachádzajú na okraji spoločnosti. Spoznali život na ulici, vo väzení, majú problémy s alkoholom, bývajú v zlom psychickom aj zdravotnom stave...Sami si však uvedomujú, že takýto život už naďalej nechcú viesť a hľadajú pomoc.

Milosrdenstvo v praxi

V najťažších chvíľach života sa k Bohu utieka aj ten najurputnejší ateista. A Pán Boh podáva pomocnú ruku, preukazuje svoje milosrdenstvo. Za svojich pomocníkov si vybral v našom prípade dvoch na slovo vzatých chlapov. Nevyhýbajú sa žiadnej práci, žiadna námaha pre nich nie je zbytočná, od svojich zverencov vyžadujú disciplínu, učia ich pracovným návykom...Vrávi sa, že tvrdá škrupinka citlivé jadro skrýva. A tak je to aj v prípade oboch pánov farárov. Z lásky k Pánu Bohu sa vydali na neľahkú cestu

kňazstva a svojou každodennou prácou, starostlivosťou, pochopením nám ukazujú Božie milosrdenstvo v praxi. Majú otvorenú náruč aj srdce pre márnотratných synov, ktorí sa po tvrdých skusoch vracajú zo sveta domov - k Otcovi. Mediálne známejší vdp. Marián Kuffa sa raz v jednom rozhovore vyjadril o Božom milosrdenstve takto:

Helikoptéra od Boha

„Presviedčam sa dennodenne, že Boh sa nás nikdy nevzdá. Ak Boh pri tebe nestojí, nie je to preto, že ťa opustil. Ty si opustil jeho a vzdialil si sa od neho. Boh ti dá najprv stíhačku, odmietneš ju v pýche. Potom pošle helikoptéru, nechceš ju. Potom ti dá mercedes, ale ty do neho kopneš. Dá ti bicykel, vrátiš ho. Potom kolobežku, kolieskové korčule, nechceš. Všetko pyšne zahodíš. Potom ťa ešte volá: Pod' peši! Ak aj to odmietneš, je to tvoja tragédia. Boh nezatraca, ztratíš sa sám. Boh rešpektuje to, čo si vyberieš. Ak odmietneš po smrti Boží pohľad, odmietneš lásku. Ak odmietáš lásku, vyberáš si nelásku. To je peklo a peklo môžeme zažiť aj tu na zemi, ak nemáme nádej. Boh vždy hrá za teba do poslednej chvíle, neuráža sa, stále ti dáva nové ponuky.“

Do konca svojich dní budeme všetci čeliť nástrahám, budeme vystavovaní bolesti, skúškam, utrpeniu. O tom je život. Každý človek na tejto zemi, každý, ktorý kedy žil a bude žiť, potrebuje Božie milosrdenstvo.

Anička

PR Ducha svätého

„Daruj svetu to najlepšie, čo máš a udrž ťa do tváre, ale aj tak daj svetu to najlepšie, čo máš...“ Túto a mnoho iných krásnych a hlbokých viet povedala dnes už svätá Matka Tereza. Svätorečená bola 4. septembra svätým otcom Františkom v Ríme na Svätopeeterskom námestí. Netreba veľa písať, kým táto svätica bola. Jej životopis je nám všetkým dôverne známy. Mnohí sme ju poznali ešte za jej života, zomrela len pred 19 rokmi a celý svet za ňou žiaľil, obdobne ako keď odišiel k Otcovi náš milovaný pápež Ján Pavol II. Mnohí z nás ju možno stretli osobne, keď v roku 1995 navštívila Baziliku Sedembolestnej Panny Márie v Šaštíne-Strážach. Bola a je to úžasná žena, ktorá nám neustále svedectvom svojho života sprostredkováva nekonečné Božie Milosrdenstvo a Lásku. Aj jej svätorečenie vo svätom Roku Milosrdenstva isto nebude náhodné. Matka Tereza, vzor čností, jednoduchosť a obetujúcej sa lásky. Žena, ktorú najlepšie vystihuje, ako po-

vedal dekan Bohosloveckej fakulty v Bratislave Vladimír Thurzo, kľačiaco sediaca pri Kristových nohách pod krížom. Žena, ktorej keď „lichotili“, že je ako sociálna pracovníčka, s úsmevom odpovedala, že ona a jej sestry nie sú sociálne sestry, ony sú kontemplatívne vo svete. Žena mnohých ocenení. Žena, ktorá mala odvahu, ktorá pre Krista obetovala svoj život totálne. Žena, ktorá nenechala vnútro žiadneho človeka nepohnuté, keď od neho odchádzala. Žena, ktorá v nás prebúdza milosrdenstvo. Ale aj žena, ktorú mnohí kritizovali, ktorá bola trňom v oku rôznych ľudí. Žena, ktorá si plnila svoje povinnosti tak ako tisícky iných misionárov, a predsa bola taká populárna. Mala snáď dobré PR? Alebo v čom spočíval tento „fenomén“ Matky Terezy? Vladimír Thurzo v relácii na TV Lux opäť odpovedá: „To je výborná otázka! Áno, mala dobré PR! Ona totiž mala PR Ducha Svätého!“

Pane ďakujeme Ti za Matku Terezu, ďakujeme, že si nám ju požičal. Pomôž aj nám sprostredkovať Tvoje Milosrdenstvo vo svete a daj nám svojho Ducha Svätého. Aj toto sú jej slová: „Keď chceš zmeniť svet, choď domov a miluj ju.“

„Na tejto zemi nemôžeme robiť veľké veci. Môže začať s malými vecami vykonanými s veľkou láskou.“

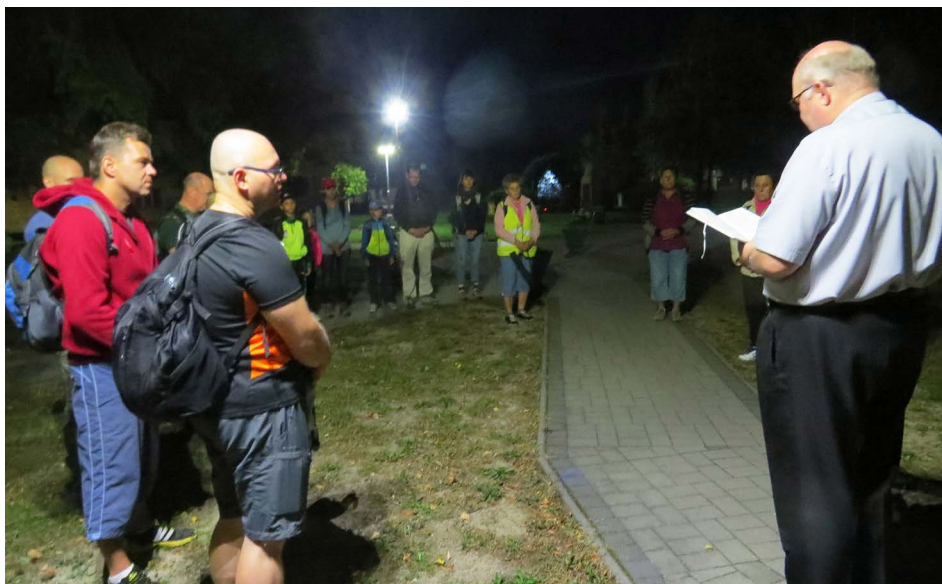
„Gesto, ktoré je prejavom lásky, je objatie. Aby som niekoho mohol objasť, musím otvoriť svoju náruč. Postoj boxera mi neumožňuje objasť. Symbolizuje opak lásky: obranu, preventívnu agresivitu, nedôveru, násilie. Ježiš na kríži doširoka otvára svoju náruč, aby objal nás všetkých, celé ľudstvo.“

Veronika

K matke Sedembolestnej po vlastných

„Ahojte, pozývame vás na pešiu púť do Šaštína 15. septembra. Stretne sa ráno o 5.15 h pred kostolom. Naspäť pôjdeme vlakom alebo autobusom. Pokoj a dobro, RH“ Esemesku s takýmto textom sme začiatkom septembra dostali viacerí. No nazdar. Tak skoro vstávať! Tak ďaleko ísť! Ale veď ja nemôžem, lebo... Tisíc dôvodov by sa sem dalo doplniť. Bolí ma chrbát, omína koleno, som nevyspaný z celého týždňa, ráno bývam ma-

látna, naši ma nepustia, čo si o mne pomyslia susedia, chcem si pozrieť svätú omšu v televízii, po ceste bude veľa modlenia a to ja nemusím. Stop. Vráťme sa o tri riadky vyššie. Najlepší spôsob, ako „vybabrať“ s prúdom valiacich sa výhovoriek, je včas ich zastaviť. Obuť si pevnú obuv, zabalit' do ruksaku vodu a „lepeňák“ a v stanovenom čase byť na mieste. Odmena, ktorú za tento sebazápor dostaneme, stojí zato.

Pred pol šiestou, ešte za tmy, dostávame požehnanie na cestu od nášho duchovného otca Petra. Na cestu smerom na 5 km vzdialené Tomky sa nás vydáva devätnásť. Muži, ženy aj deti. Najmladší účastníci, dvojčence Janka a Marek, majú osem, najstaršie pútničky sú po šesťdesiatke.

Po úvodnej skupinovej diskusii – ísť vpravo či vľavo? – odkrajujeme úvodné kilometre. Kým sa rozvidnie, ozvenu pútnikom robí Anjel pána. So začínajúcim sa brieždením sa púšťame do radostného ruženca.

Prvé krátke zastavenie pred kostolíkom na Tomkoch, prvá spoločná fotografia.

Pri horárni Lásek (185 m n.m.) dopĺňajú našu skupinu piati cyklopútnici z rodiny Šišolákovcov a Rusňákovcov. Na výzvu: „Tu je prestupná stanica a výmena dopravných prostriedkov? My pokračujeme na bicykloch, vy peši!“ nám neskočia. Zato pomodliť sa spolu sedembolestný ruženec ich netreba dvakrát pozývať. Viac hlasov, naša spoločná modlitba je ešte o čosi zvučnejšia.

Pri kaplnke Sedembolestnej Panny Márie pokľakneme a ponoríme sa do Litánií k Sedembolestnej. Naša skupina sa rozrastá o ďalších cyklopútnikov, kompletnú rodinku Šušotovcov. Do Šaštína nám chýba 3,5 km.

Lýtka oťažievajú, krok sa spomaľuje, ale na tvárach sa na trvalo udomáčuje úsmev. Sme na mieste. Druhá spoločná fotografia, s bazilikou – cieľom našej cesty – na chrbtom.

Národná svätyňa, Bazilika Sedembolestnej Panny Márie v Šaštíne privítala 15. septembra 35 tisíc veriacich pri príležitosti celonárodnej púte a sviatku Patrónky Slovenska. Pre pútnikov rôznych vekových kategórií bol pripravený 5-dňový bohatý duchovný program, ktorý sa začal už 14. septembra. Vyvrcholil na sviatok Sedem-

bolestnej Panny Márie slávnostnou svätou omšou za účasti slovenských biskupov i prezidenta SR. Hlavným kazateľom bol košický arcibiskup metropolita Mons. Bernard Bober. Program pokračoval do nedele viacerými svätými omšami a vstupmi vrátane víkendového mládežníckeho programu a púte seniorov.

Ivana • Foto: autorka

„Robte, bratia, dobro a robte to dobre.“

Milí čitatelia Svitania, srdečne vás pozdravujem. Ďakujem za príležitosť, že sa vám môžem opäť prihovoriť prostredníctvom Vášho farského časopisu. Rád by som predstavil naše denné centrum pre ľudí bez domova a zo sociálne slabých vrstiev v Bratislave. Toto zariadenie sa nachádza na Hattalovej ulici 6.

V centre sv. Jána z Boha je pre klientov k dispozícii: možnosť osobnej hygieny, výdaj šatstva, možnosť stráviť celý deň pod strechou a v teplom prostredí, najmä v zime. Po prepustení z nemocnice môžu klienti prežiť nejaký čas u nás a doliečiť sa s možnosťou pracovnej terapie a prípadným nástupom do zamestnania.

Paradajky na zimu

V dennom centre sa uskutočňuje aj výdaj liekov. Pouličná ambulancia vyráža raz do týždňa a poskytuje klientom prehliadku, po zvážení situácie aj odporúčenie do nemocnice. V spolupráci s inou dobrovoľníckou organizáciou sa poskytuje tiež pomoc pre ľudí drogovovo závislých. Druhá časť domu je v prenájme organizácii Vincentínok, ktorá tu tiež ošetruje chorých rekonvalescentných ľudí bez domova, snažia sa zabezpečiť aj pracovnú terapiu. Istého času nám tu jeden spolupracovník vysadil papriky a paradajky a

vďaka pánu Bohu bola taká veľká úroda, že kuchárka mala na celú sezónu o tieto komodity postarané.

Bol som nahý

V zimných mesiacoch tu hľadá denne útočisko 60 - 80 klientov, v lete sa tu pohybuje okolo 50 - 60 núdzných. náš domov pre ľudí bez domova funguje z väčšej časti z milodarov - o pekárenské výrobky sa stará bratislavská pekáreň, kam môžu bratia každú sobotu prísť a dostanú chlebík, koláče a rôzne chutné výrobky. Samozrejme aj za pomoci mesta sa nám darí pre klientov zorganizovať verejnoprospešné práce v lete aj v zimnom období. Niektoré obchodné reťazce prejavia ozaj svoje sociálne cítenie a darujú nám pravidelne mliečne výrobky s končiacou zárukou. Núdza nie je ani o ľudí, ktorí sa radi podelia s bližným o šatstvo („Bol som nahý a priodeli ste ma“ MT:25“36).

Košele ako pre armádu

Raz nám darovali z kasární 1000 vojenských košiel, tak sme odeli jednu celú armádu núdzných. Naše denné centrum sa môže pochváliť aj novou kaplnkou, na ktorej dokončení sa už pracuje. Klienti tu majú možnosť osobného rozhovoru so sociálnou pracovníčkou alebo s niektorým bratom našej rehole.

Vyprosujeme Vám veľa Božích milostí a ďakujeme za modlitby

brat Svorad
z rehole Milosrdných bratov

Latku nasadili vysoko

6. novembra si pripomenieme nedozité 100. výročie narodenia Štefana Staneka, rodáka zo Závodu. „Drahý náš tatko a manžel, spomíname na Teba stále s láskou. Tvoje miesto pri spoločnom stole je prázdne, ale v našich srdciach naďalej zostávaš. Modlíme sa za Teba, aby Ťa Pán Boh prijal k sebe. Odpočívaj v pokoji.“ spomínajú manželka a deti.

S cenou zlata

Sedím v izbe spolu s Annou Stankovou, najstaršou obyvateľkou našej obce (94 rokov) a počúvam jej spomienky, ktoré majú cenu zlata. „Štefan od mlada muzicíroval, ako 20-ročný zaujal miesto po Floriánovi Knotkovi v miestnej dedinskej dychovej kapele. Ten nastúpil v tom čase službu kostolníka vo farskom kostole a mal iné povinnosti. Kapela hrávala pri všetkých kresťanských sviatkoch a slávnostiach. Nezaobišlo sa bez nich žiadne Prvé sväté prijímanie, Božie Telo, svadby či pohreby. Keď hrali Vzkie-

senie, začínalo sa už o 17.00 h a išlo sa z kostola smerom na dolný koniec, odtiaľ po cintorín a späť do kostola. Na púť do Šaštína či Marianky si niesol pekne bubon celou cestou na chrbte sám. Vtedy neboli autá tak, ako sú dnes. Odohrali aj primície pána profesora Jozefa Vrableca i pána farára Štefana Žáka, bol jeho spolužiak zo základnej školy. Spomínam si, ako hrali aj pri posviacke kaplnky na Húškoch. Mala som vtedy 14 rokov a pamätám si, ako išla procesia smerom od Závodu. Po skončení omše bola muzika. U Kopiarov na dvore bola zložená dlážka a tam sa tancovalo. My, deti, sme sa nemohli dlho zdržať, lebo pán farár Pichňa na nás dohliadal prísny okom. Potrpel si na dobré mravy a ponocovanie nikomu netoleroval.“

Najväčšie devízy

Manželia prežili spolu krásnych a úctyhodných 71 rokov a 1 mesiac - od 8. 2. 1941 do 6. 3. 2012. Borili sa spoločne životom tak, ako všetci ostatní. Pracovali na poliach, neskôr obaja na železnici. Vychovali 2 dcéry a oplakali predčasne narodeného synčeka. Pán Boh im doprial aj tú radosť, že sa spoločne mohli tešiť z vnukov aj pravnukov. Vzájomná láska a hlboká viera v srdciach - to boli najväčšie devízy ich rodiny. Takto kráčali spolu ruka v ruke sedem desaťročí. Kolkým z nás sa to podarí? Čím to je, že v dnešnej modernej dobe majú mladí spoločné domy, autá, deti - ale boja sa dať spoločný manželský sľub? Manželia Stankovci nasadili vysokú latku...

Anička

Foto: archív rodiny Staňkovcov

NA VESELÚ NÔTU

Ide autobus po diaľnici a zastaví v motoreste. Vodič vystúpi a ide dovnútra. Vystúpi tiež jeden cestujúci a ide dovnútra.

Vodič príde k baru, objedná si panáka a kopne ho do seba. Cestujúci mu položí ruku na plece a v druhej sa zableskne policajný odznak:

-Tak, pán vodič, práve ste došli. Polícia.

Vodič sa usmial:

-Ja viem, že som došiel. A vy tiež. Autobus práve odišiel s iným vodičom, ja tu mám padla.

Manželka posielala programátora nakúpiť.

- Kúp desať rožkov, ak budú mať vajcia, kúp 30.

Programátor príde do obchodu a hovorí:

- Máte vajcia?

- Áno, máme, odpovie predavačka.

- Tak 30 rožkov, prosím.

-Šéfe, môžete mi dať zajtra voľno? Manželka chce, aby som jej pomohol s vianočným upratovaním.

-Z takého dôvodu, vám predsa nebudem dávať voľno!

-Ďakujem šéfe, ďakujem, vedel som, že sa na vás môžem spoľahnúť.

Na hodine náboženstva farár hovorí o poslednej večeri.

Vtom zbadá, že Miško nedáva pozor a preto sa ho opýta, čo povedal Pán Ježiš. Miško odpovedá:

-Jedzte a pite, ja to platím!

S CHVÁLOU NA PERÁCH

V Jeho náručí

1.

Ježiš nám povedal, že by rád pozor dal, na všetky cestičky, cestičky dozeral. Veľmi nás miluje, stále ochraňuje, túži aj po tebe, po tebe, neboj sa.

R: On ťa dvíha, keď padáš, on počuje, keď voláš.

[: On ťa stále sprevádza, každú chvíľku, každý deň,

len mu povedz: Tvoj byt' chcem! :]

2.

Neboj sa maličký, Boh má rád detičky, on pozná moje sny, tvoje sny tajomné. Povedz mu v modlitbách, čo v srdci ukrývaš, veď on je Otecko, Otecko dobrý náš.

Ja v srdci svetlo mám

[: Ja v srdci svetlo mám, nech stále vo mne plá. :] 3x
či je hmla, či je noc, či je tma.

[: Kamkoľvek pôjdem len, nech stále vo mne plá. :] 3x
či je hmla, či je noc, či je tma.

[: Dal mi ho Ježiš sám, nech stále vo mne plá. :] 3x
či je hmla, či je noc, či je tma.

[: This little light of mine,
I'm gonna let it shine. :] 3x
Let it shine, let it shine, let it shine.

Pripravil: Pavol

FARSKÁ MATRIKA

Sviatosť krstu prijali

Oliver Dojčák	* 02. 06. 2016	krst:	10. 07. 2016
Scarleta Mária Salayová	* 03. 11. 2015		10. 07. 2016
Matej Švárný	* 19. 11. 2015		10. 07. 2016
Nella Chioma Švárna	* 02. 11. 2013		10. 07. 2016
Samuel Jozef Šišolák	* 26. 02. 2016		17. 07. 2016
Pavol Matok	* 18. 08. 2016		10. 09. 2016
David Húšek	* 03. 07. 2016		18. 09. 2016 (Húšky)
Simona Kličková	* 15. 07. 2016		25. 09. 2016
Matias Weber	* 31. 03. 2016		25. 09. 2016

Manželstvo uzavreli

Jozef Horváth	a	Lucia Čechová	09. 07. 2016
Tomáš Balga	a	Nikola Trávníčková	30. 07. 2016
Ľubomír Šurina	a	Miroslava Horváthová	20. 08. 2016
Tomáš Klas	a	Romana Maxianová	14. 09. 2016
Martin Jurkovič	a	Linda Cigánková	17. 09. 2016
Patrik Chovanec	a	Kateřina Petřů	24. 09. 2016

Do večnosti sme vypevradili

Ján Chovan	† 25. 06. 16	pohr.:	02. 07. 2016
Jozefína Prelcová, rod. Maxianová	† 12. 08. 16		15. 08. 2016
Peter Majzún	† 27. 08. 16		31. 08. 2016
Terézia Staňková, rod. Drahošová	† 12. 09. 16		14. 09. 2016

Pozývame na Púť za kňazov

Spoločenstvo Modlitby za kňazov srdečne pozýva na 3. Púť za kňazov, ktorá sa uskutoční v sobotu 8. októbra v bazilike Sedembolestnej Panny Márie v Šaštíne.

Program:

9:30 privítanie pútnikov, vystavenie relikvie bl. sr. Zdenky

9:45 program sestier Kongregácie milosrdných sestier Svätého kríža (krížová cesta za kňazov, moderovaná adorácia)

11:30 sv. omša – o. biskup Mons. František Rábek

13:00 obedná prestávka • 13:30 chvály s MZK band

14:00 prednáška – o. Martin Kramara (hovorca KBS)

15:00 záver

9:30 - 11:30 možnosť spovede

Bližšie informácie: www.postaputzaknazov.sk

red -

